

833

6273
833

Arhivs.

Duo 2
L
15

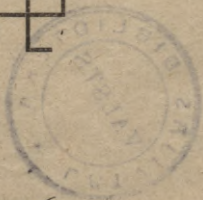
OKULTĀ PASAULE

H. V. J.
VIBRACIJU

LIKUMS LAULĪBĀ

Dr. A. HANIŠA

1926.

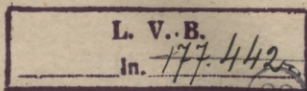

E. ĀBELĪTES IZDEVUMĀ

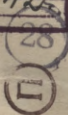
LIEPĀJĀ, SIENA TIRGUS № 1.

28

Spiestuve K./S. „Nacionālā Kultūra“
Liepājā, Helenes ielā № 1.

0302058067

Ievadam.

Okultisms ir viens no tiem jautājumiem par kuŗu tagad interesējas daudzi, tādēļ arī ķeramiem pie „Okultās pasaules“ izdošanas. Lai novērstu pārpratumus, nākam vispirms ar dažiem paskaidrojumiem. Zem okultisma cilvēki saprot pa lielākai daļai vienīgi garu izsaukšanu (spiritismu) un pārdabīgu parādību veidus. Tie nesaprot, ka okultismam ir daudz nopietnāki uzdevumi. Pat tagadējā zinātne nevar vairs noliegt okultās zinātnes nozīmi un panākumus.

Okultisms cenšas izkopt cilvēka ķermeni un garu. Par šo zinātni, kā par noslēpumaino, runā vienīgi tāpēc, ka nepazīst vēl visus dabīgos, visur darbojošos dabas likumus un viņu cēloņus. Viņus pazīsim, ja mācīsimies paši sevi un savu iekšējo būtību pazīt un izkopt. Šo iekšējo garīgo spēku darbība ir vēl neaptverama un var mūs vest uz augstumiem, par kādiem cilvēce nav domājusi. Viņu var uzskatīt arī par brīnuma pasauli, kaut gan tā ir gluži dabīga un ietilpst visa organisma pareizā attīstības gaitā. Ja pazīstam šīs pasaules likumus, tad arī viss pārdabīgais top dabīgs.

Vispopulārāki un saprotamāki šo zinātni ir apskatījis Dr. Hanišs savās daudzajās grāmatās. Viņa darbos viss nesaprotamais top saprotams. Vakar-Eiropā, kā Vācijā, Šveicē, Francijā viņam tūkstošiem piekritēju, kuŗi seko viņa mācībām un dzīvo

pēc tām. Dr. Hanišs dzimis Tibetā un izglītību baudījis Amerikā. Savu pirmo darbu pret gaļas ēšanu laidis klajā Čikago, pilsētā, kur tiek patērēts visvairāk gaļas. Tad seko daudz ievērojamu grāmatu par visādiem jautājumiem. 1924. g. viņš apceļo Eiropu, tura priekšlasījumus un gūst lielu piekrišanu visur. Galvenais tas, ka Dr. Hanišs dzīvo pats pēc savām mācībām. Viņam 80 gadu, bet neviens tam nedod vairāk par 40. Virišķīgais stāvs, gaišie, kuplie mati un apgarotā seja pārlicina katru, ka tā priekšā stāv cilvēks, kuŗš valda par saviem gara un miesas spēkiem. Ārkārtīgas ir viņa darba spējas, jo 22 stundas viņš strādā un tikai 2 guļ. Neviens no viņa piekritējiem vēl nav aizsniedzis tādas spējas, kas arī mums izliksies pārdabīgas, bet viņam dabīgas. Ir pilnīgi pareizi, ja to nosauc par meistarību. Nav arī neviena jautājuma uz kuŗa tas nedotu izsmelošu atbildi. — Šoreiz dosim mazu izvilkumu no viņa darbiem „Vibrāciju likums“. Nākošo reizi pasniegsim Dr. Haniša „Badošanās mācību“.

Liepājā, 5. septembrī 1926 g.

Izdevēji.

Vibraciju likums laulībā.

Izvilkums no Dr. Haniša ariešu tautas atdzimšanas mācības.

Dzīvi un viņas būtību pasaulē nekad nesa-
prātīsim, ja vibraciju likumu nemācīsimies pazīt,
un arī nekad neveidosim savu likteni, ja šo likumu
zinātniski neizpētīsim un nepiemērosim ikdieniskai
dzīvei. Tas ir viens no lielajiem dabas likumiem,
kas darbojas visur.

Mēs pa lielākai daļai pārprotam viņa darboša-
nos, uzskatam to kā kādu brīnumu. Tas tāpēc, ka
nepazīstam likuma cēloni. Likums ir tikpat vien-
kāršs kā visi dabas likumi un tāpēc satur patiesības
pierādījumu. Kad vibraciju likumu mācamies pazīt,
un viņa darbošanos sākam novērot, tad mums arī
rodas pierādījums par viņa pareizību un īstenību,
pie kam mums rodas iespēja viņu izlietot sev par
labu.

Likums ir vienkāršs, bet viņa darbība ir bez-
galīga un dažāda. Visa gaisma ir vibracija,
un visa dzīvība ir iemiesota vibracija.
Vibracija savā darbībā un pret darbībā ir mūžīga.
Katra vibracija ir kādas citas vibrācijas turpinājums,
un tā turpinājas līdz bezgalībai.

Katra doma ir kādas vibrācijas izteiksme mūsu
ķermenī, viņa dzīvo un darbojas tālāk tādā veidā,
kādā mēs viņu veidojam. Domu vibrācijas veids
jau ir bijis, iekams mēs viņu sākām domāt, jo citādi

mēs viņu nebūtu varējuši ķermenī attīstīt. Kaut kur jau doma bija dabā atradusies, un mēs viņu uzņēmām, tāpēc ka esam viņas vibrāciju veidam piemēroti. Mēs varēsīm tikai tad paši domas vadīt, kad vibrāciju likumu pārvaldīsim un viņas veidus mūsu iekšienē mācīsimies nokārtot.

Sajūta par vibrāciju mūžību mums gan vēl ir, uz to atbalstās mūsu vēlēšanās padarīt nemirstīgas domas, kuņas esam uzņēmuši. Mūsu dzīve, kādu viņu visu acu priekšā dzīvojam, ir mūsu do mu un viņu pamatos esošo vibrāciju izteiksme. Pilnīgi nepazīdami un nepārvaldīdami vibrāciju likumu, mēs nevaram tur neka grozīt un veidot mūsu likteni. Gluži kā muzikas māksliniekam jāpazīst visi toņi, iekams viņš var pats radīt jaunu muzikas gabalu. Vibrācijas ir ļoti dažādas, tāpat kā viņu parādību veidi ir dažādi.

Bet visām vibrācijām ir kopējs tas, ka viņas kustās starp diviem poliem un arī starp diviem poliem pretējā virzienā darbojas. No viena pola vibrācijas izplūst uz otru, — viņas izplūst, lai atkal no tā pola aizplūstu, un tā mūžīgi tālāk un tālāk. Šādā nozīmē mēs varam runāt par elektriskām un magnetiskām, pozitīvām un negatīvām, izplūstošām un pieplūstošām vibrācijām. Katrā šīs pasaules parādību būtņē, katrā ķermenī, katrā ķermeņa daļā, un pār visu vairāk cilvēka ķermenī un viņa atsevišķās daļās ir iemiesotas vienlīdz daudz elektriskas un magnetiskas, pozitīvas un negatīvas vibrācijas. Visa mūsu dzīve, mūsu domas un darbi ir elektriski-magnetisku spēku rotaļa mūsu ķermenī un viņa atsevišķās daļās. Mēs nevaram tāpēc veidot mūsu likteni, nevaram valdīt par ķermenī, dvēseli

un garu, ja elektriski-magnetiskos spēkus ķermenī nesaprotam un nepārvaldam, pat viņu iespaidu un nozīmi nepazīstam. Kad abi spēki, elektriskais un magnetiskais ir vienlīdz stipri, abi pilnīgi izlīdzinās, tā ka nevienā pusē nav vairāk spēka, tad ir vienlīdzība starp abiem spēkiem sasniegta un viņi var bez kaut kādiem šķēršļiem āpusēji noskaņoti darboties.

Un jaunas vibrācijas, kuņas no šīs darbošanās radīsies, būs tad pati pilnība. Ja turpretim vienā pusē ir spēks vājāks, tad izlīdzināšanās nenotiek, un pastāv vienpusība, nesaskaņas, cīņa, un šīs jaunās īpašības pāriet uz vibrācijām, kas no tām rodas.

Vibrāciju likumi līdz ar vibrācijām ir mūsu ķermenī ielikti un pārvalda to visās viņa daļās un izteiksmēs.

Viens no galvenākiem likumiem ir cilvēku dzimumu attiecības, še dabas likuma nepazīšana darbojas sevišķi nelabvēlīgi, jo no viņa iztekošais ļaunums pāriet no paaudzes uz paaudzi. Tāpēc arī dzimumu zinātnes nozarē vibrāciju mācība ir ārkārtīgi svarīga, un bez viņas nopietnas un pilnīgas izpētišanas dzimuma jautājums nevar tagādņē tikt un arī netiks atrisināts. Vēl tagad valda pretešķības starp vīrieti un sievieti, kas viņus ved pie nesaprašanās, savstarpējas apkaņošanās, pat līdz naidam un nicināšanas.

No otras puses novērojam pie daudz mīlas pāriem uzskatu un jūtu vienprātību, kuņa mums izliekas pilnīgi dabīga, kaut gan nevaram viņu izskaidrot.

Pamatīgi pārbaudot nākam pie atziņas, ka nesaprašanās iemesls ir meklējams nepareizā vīriešu un sieviešu šķirošanās, kam seko vienpusīga attistība.

Daba ir abus dzimumus pretēji veidojusi un attīstījusi, tad arī viena dzimuma elektriski-magnetiskās vibrācijas papildina otra dzimuma. Tāpēc viņi ir viens no otra atkarīgi, un ir ļoti rupja kļūda pret dabas likumu, viņus vienu no otra šķirt. Abi dzimumi gan attīsta magnetiski-elektriskas vibrācijas, bet viens dzimums ir vairāk magnetisks un otrs elektrisks.

Ja nu katrs dzīvo savu atsevišķu dzīvi, tad pavairojas un paasinājas pretešķības: viņi atsvešinājas, nesaprotas, nicina un apkaņo viens otru. No tam katra atsevišķa dzimuma domu pasaule zaudē līdzsvaru un tie kā viens dzimums var dzīvot bez otra. Vēsturē pierāda, ka dzimumu šķirošana nav neko laba devusi. Kā piemēri ir klosteri, kuņos vienmēr atrodas tikai viens dzimums, bet klosteri ir vienmēr bijuši nespējīgi kaut ko pozitīvu izvest dzīvē un arī nākotnē to nevarēs. Dzimumu šķirošana neaizsargā pret kaislibām un izvirtību domās.

Domu izvirtības sekas ir daudz ļaunākas nekā kaislīgs dzīves veids. Netīras domas iemiesojas un viņu izteiksme redzama sejas pantos. Neskatoties uz mūku plašām zināšanām, viņi nekad nav bijuši pārāki par citiem cilvēkiem, tāpēc ka viņi ir vienkopusīgi, šaursirdīgi un ikdienišķai dzīvei sveši. Viņu tīkumība un dzīves veids sabrūk tiklīdz viņi nāk satiksmē ar vispārējo dzīvi. Tāpat arī mūķenes nav sasniegušas augstāku dzīves pakāpi, kuņu viņas tomēr varētu sasniegt, ja savus augstos nodomus izvestu vispārējā dzīvē. Tikai tādos klosteros, kur virietis un sievietes kopīgi centīsies pēc augsta mērķa, viņi varēs iegūt panākumus un nostāties pasaules priekšā kā spīdoši tīras un pilnīgas dzīves piemēri,

kuŗus kaislibas vara vairs nespēj pievilkt. Neviens uzņēmum , kādā veidā tas arī nebūtu, nevar iegūt panākumus, ja tur darbojas tikai viens dzimums. Pār visām lietām mums vajadzīgs atsvabināties no nepareizas kaunēšanās no otra dzimuma, šī elka, kuŗam mēs upurējam un no kuŗa mēs bīstamies.

Ir katrā ziņā vajadzīgs, lai sievietes ar vīriešiem satiekas kā bērni vienā lielā ģimenē. Tikai tad viņi nāks atkal viens otram tuvāki un pretešķības pamazam izzudīs. Mums jāatgriežas bērniības dienās, kad mēs bērnišķīgā nevainībā dzimumu pretešķības neievērojām. Mēs milējām viens otru kā zēni un meitenes un rotaļājamies labprāt tur, kur atradās abi dzimumi kopā, lai gan šī dzinēja iemēslu nepazinām. Jau kā bērni mēs nojautām, ka pieaugušie cilvēki jūtas priecīgāki un laimīgāki, ja atrodās abi dzimumi kopā, kaut gan iemēslu nezinājām.

Bērniībā mēs arī sajūtām, ka satiksmē ar otru dzimumu mēs kaut ko ieguvām un atkal nevarējām izskaidrot neredzamo iespaidu, kurš pie vibrāciju likuma spēlē tik lielu lomu dzimumu satiksmē. Mums vajaga turpināt šo nevainīgo satiksmi dzīvē tālāk, tad izzudīs, pretešķības un nesaskaņas, kuŗas mums sagādā tik daudz rūpes mūsu ģimenē. Un visa sabiedrība kļūs laimīgāka. Pa daļai jau mēs arī šo nevainīgo satiksmi starp vīrieti un sievieti izvedam dzīvē. Tā ir satiksme starp brāli un māsu, tēvu un meitu, māti un dēlu, kuŗi ir vienoti ar visirsnīgākām attiecībām, bez kaut kādu seksuālu kaislibu piemaisījuma.

Še mums ir katru dienu redzami piemēri, kā abiem dzimumiem vajaga nokārtot satiksmi. Vīrie-

tim vajaga domāt, ka viņš atrodas savas mātes jeb māsas sabiedrībā, sievietei, kā viņas tuvumā atrodas tēvs jeb brālis.

Tad vīrieši uzvedīsies tā, kā viņi uzvedas, kad atrodas cienījamu sieviešu sabiedrībā. Sievietes uzvedīsies tā, kā uzvedas domājošu un cienījamu vīriešu sabiedrībā. Netiks runāti neglīti vārdi, un netiks darīti nicinoši darbi. Aprindās, kur abi dzimumi ir vienlīdzīgi un ikdienībā satiekas bērnišķīgi brīvi kā viena liela ģimene, mēs arī atrodam savstarpēju cienību.

Un tikai cienība ir pirmais pamats tīrai mīlai. Abpusēja cienība ved pie tā, ka vīrietis un sieviete neuzskata sevi vairs kā pretējus elementus, bet kā būtnes, kuņām ir lemts vienai otru papildināt.

Kad pazūd pretešķības, pazūd arī atsvešināšanās un viņi uzskata sevi kā pie vienas ģimenes piederošus locekļus, kur katrs ievēro vispārējo labumu, jo pie vispārēja labuma neder vienpusīgs dzimuma pārsvars.

Pie kopējas darbības ir vajadzīgi abi dzimumi. Abpusīga cienīšana pārvar ne tikai dzimuma pretešķības, bet arī valdīšanas kāri un muļķīgu iedomību.

Šīm īpašībām dzimumu pretešķībās ir lielāka nozīme, neka to mēdz domāt. Tāds vienpusīgs domāšanas veids var tikai tur rasties, kur elektriski-magnetiskās vibrācijas ir nevienādas, un kur viņu likumus un attiecīgu darbošanos starp dzimumiem nepazīst. Kad satiksme starp dzimumiem notiek tīrā mīlā, tas ir, savstarpējā cienīšanā, tad arī izmainās tādas pat vibrācijas; neviena puse no tām necieš, bet jūtas labi. Tad izlīdzinājas pretešķības un nesaskaņas, kas priekš tam bija pārsvarā.

Šo mīlas un cieņas vibrāciju izmaiņu mēs varam nosaukt par dzimumu dzīves magnetismu. Šai izmaiņai pietiek vienīgi ar otra dzimuma klātbūtni, viņa apmierina un stiprina abas puses un izslēdz domas par miesīgās satiksmes vajadzību ar otru dzimumu. Tā ir satiksme, kuŗu mēs redzam starp brāļiem un māsām, un kuŗu mēs sajūtam kā tīru un dabīgu.

Dzejnieki apdzied tīro un skaisto pirmās mīlas laimi, kuŗa saista jaunās sirdis. Un arī mēs paši būsīm to jaunībā izbaudījuši, šo neapprakstami skaisto izjūtu, lai gan nekad neiedomājamies jautāt, kas ir tās cēlonis. Dienu no dienas aug iemilējušos dzīves prieks. Tikai viena doma pie v i ņ a, un v i ņ a s vaigi sārtojas. V i ņ a m atmiņa par v i ņ a s smaīdu un balsi dod jaunu darba spēku. Kad v i ņ š pēc smaga dienas darba ir pieguris un nospiests, pietiek ar v i ņ a s klātbūtni, lai v i ņ u ierosinātu, un jauns dzīves spēks rit caur v i ņ a dzīslām. Savus pienākumus v i ņ š izpilda otrā dienā ar pastiprinātu gribu. V i ņ a soļo viegli pie v i ņ a rokas, aizmirstas ir visas rūpes un dienā piedzīvotās ciešanas. V i ņ a s veselība uzlabojas un v i ņ a dienu no dienas top jautrāka un skaidrāka. Kas ir šī laimīgā stāvokļa cēlonis? Cēlonis ir tīrā mīla un abpusējā cienīšana, caur ko elektriski-magnetiskās vibrācijas tiek izlīdzinātas un papildinātas. Šim tīram mīlas stāvoklim nav itin neka kopēja ar miesīgu savienošanos, un š e ir dzimuma dzīves noslēpuma atslēga.

Daudz zinātnieki un likuma devēji ir pūlējušies dzimuma dzīves jautājumu atrisināt, un vēl daudz to turpmāk darīs, bet ja viņi tīras mīlas būtību neatšķirs no kaislibu mīlas un neliks tīras mīlas

būtību par pamatu visam jautājumam, vīņi neatradīs apmierinošu atrisinājumu, kas jau arī vēl nav noticis.

Lielo mācību, kuŗu mums daba dod tīrā bezkaislību milā, mēs neievērojam un nepazīstam viņas mūžīgos likumus. No cik daudz ciešanām un nelaimēm varētu izbēgt, ja laulātie ļaudis šo likumu mācītos pazīt un apzinīgi piemērotu to dzīvei.

Bet tai vietā tagad milas laime laulībā izzūd ļoti ātri, un mīla, kuŗai vajadzēja palikt par milējošā pāra spēka avotu, vest viņus uz jauniem darbiem un attīstību, izzīkst, un naida stājas milas vietā. Viena vienīga nesaprašanās jau atstāj nāvējošu iespaidu, darbojas tālāk un ja netiek izlabota, darbojas līdz nāvei. Bet kā ir iespējams, ka īsi pēc laulībām jau rodas tāda pārmaiņa? Še atrodas laulības laimes noslēpums, un tikai dabas likuma nepazīšanai viņa tiek upurēta. Kad tīra patiesa mīla un cienīšana ir vīru un sievu saistījusi kopējā darbā uz visu dzīves laiku, tad nevar iestāties nesaprašanās par kaut ko un izpostīt viņu kopēju dzīvi, nevar arī rasties griba šķīrties. Bet te atkal kā ienaidnieks ierodas nepazītais dabas likums un sēj nesaprašanos. Laimi var vēl atrast, kaut arī mīlas vietā jau iestāties vēsums, ja abas puses atzīst savas tiesības un viņas glabā. Tas izdodas tikai tad, ja pilnīgi skaidri un apzinīgi nostājas uz mūžīgā dabas likuma pamata. No kam tas nāk, ka vīrietis uzskata sievietes izvēli par neizdevušos un nožēlo, ka ir precējies?

Arī sieviete domā tamlīdzīgi un tie beigās, ka laulības laimes iznīkšana ir neizbēgama. Sieviete padodas notikušai nelaimei un nes nastu ar tikai sievietei piemītošu uzupurēšanos. Bet arī vīrietis nekad vairs nevar izjust pirmās milas laimi. Viss

tas tāpēc, ka laulātie ļaudis neievēro tūrās mīlas likumu, kuram nav itin neka kopējā ar zemiskām kaislībām. Bet vīrietis ir taisni tas, kas meklē kaislībās apmierinājumu un noiet līdz izvirtībai, kas runā pretīm visiem dabas likumiem un cilvēku attīstības gaitai. Ja sieviete padodas vīrieša dzinekļiem, tad viņai par to smagi nākas ciest, varbūt viņa arī padodas, lai glābtu izirstošu mīlas laimi. Vai var runāt par mīlu, kad vīrietis piespiež sievieti padoties viņam, lai apmierinātu savas slimīgās kaislības, kaitējot ar to sievietei?

Un vai sieviete var apmierināt viņa dzinekļus, kad viņas dzīves spēki caur to izsīkst, kad viņa pacieš vīra tuvošanos tikai ar riebumu un savā dvēselē jūtas pazemota? Vai vīrs var sievu vēl cienīt, ja viņa padodas tā untumainām dziņām un pavēlei? Kad sieva laulības sākumā nostātos uz dabas likuma pamata un liktu vīram saprast, ka sievas tiesības un pienākums ir noteikt dzimuma kopdzīvi, ka viņai ir tiesība izkopt un attīstīt savas augstākās īpašības, tad neiestātos nesaprašanās.

Ja nu nesaprašanās nelaime jau ir notikusi, tad gan palīdzība ir par vēlu, un ja vēl viena puse ir ļoti stūrgalvīga vai arī par zvērisku, lai sevi varētu savaldīt, tad šķiršanās neizbēgama. Abi laulātie ir vainīgi: v i ņ a, tāpēc ka atļauj sevi izmantot, un v i ņ š ar savu kaislīgo baudu kāri. Nekāds trešais tur nevar līdzēt, kā tikai laulātie paši. Ja viņi savu maldīšanos un kļūdas ir ievērojuši, tie atradīs savu pazudušo laimi caur to, ka atgriezīsies atpakaļ nevainīgā iemīlēšanās stāvoklī, kad viens pret otru izturās maigi un uzmanīgi, un tā no jauna izmaina savas elektriski-magnetiskās vibrācijas.

Pār visām lietām viņiem vajaga reiz nākt pie atziņas, ka patiesais apmierinājums nav sasniedzams ar miesīgo dzimumu kopošanos. Tas ir tikai zemu un slimīgu dabu dzinēklis, kas liekas vadīties no zvēriski zemām jūtām.

Šāds dzimumu satiksmes veids ir pretējs cilvēka patiesai dabai, tas stāv un cenšas stāvēt augstāk par mēru. Šāda satiksme ir arī kaitīga pašiem laulātiem un viņu pēcnācējiem. Tīra mīla nemeklē apmierinājumu miesīgā kopošanās, bet elektriski-magnetisko vibrāciju izmaiņā, kuŗas pie mīļošiem ir ļoti stipras.

Ja vibrācijas ar varu tiek spiestas uz miesīgu kopošanos, tad viņas nedod ne apmierinājumu, ne arī laimes sajūtu, bet gan oradi — noved pie uztraukta un neapmierināta stāvokļa, no kuŗa tad cieš abas puses. Kad dzimumu satiksmes jautājumu mēģinām atrisināt no cilvēka ķermeniskā viedokļa, mēs arī nonākam pie uzskata, ka dabas vilktās robežas ir jāievēro, ja gribam būt laimīgi, sekmīgi un veseli. Ja robežas pārkāpjam, daba velk savas konsekvences un mēs ciešam no tām. Pēc dabas gudriem likumiem visām mūsu ķermeņa daļām ir dubulti uzdevumi un tāpat arī dzimuma orgāniem. Viņiem no vienas puses ir jāgādā par tās dzīvības sulas radišanu, kuŗa ķermenim ir vajadzīga augstākas attīstības sasniegšanai. No otras puses, viņi ir vajadzīgi pēcnācēju radišanai.

Ja dzimuma orgāni tiek izlietoti zemiem mērķiem, daba atriebjas ar slimībām un izvirtību. Dzīvības sula ir pastiprināta dzīves spēka nesēja un izdod sevišķi stipras vibrācijas. Vibrācijas pāriet

no dzimuma uz dzimumu tikai ar vienkāršu satikšanās un viņām nav vajadzīgi vēl patvaļīgi kairinājumi. Ja sieviete pieņem vīrieša mīlas apliecinājumus, tad viņa izdod sevišķi stipras vibrācijas, uz kuņģam viņa no vīrieša ar pilnu tiesību sagaida pretvērtību.

Bet ja vīrietis sievieti nemīl tīri un patiesi, bet viņam ir miesiski kaislīgi blakus nodomi, viņš neizdod vajadzīgās izmainošas vibrācijas un sieviete sajūt elektriski-magnetisko strāvu trūkumu. Ticībā uz vīrieša patiesīgumu viņa aizdod savas elektriski-magnetiskās strāvas, kas pamazām viņu novājina, viņa sabrūk arī garīgi un pie ļauniem apstākļiem nonāk līdz ārprātam. Sieviete atzīst savu lielo maldīšanos tikai tad, kad viņa nāk ar vīrieti miesīgā satiksmē. Viņa sāk sajūst, ka vīrietis nebūt nav meklējis viņas labumu, bet tikai kalpojis savām kaislibām.

Maldīšanos izlabot tad jau ir par vēlu, izņemot, ja abas puses vienojas izšķirties. Šis nelaimīgais stāvoklis ir iespējams tādēļ, ka laulātie nepazīst to vibrāciju dubulto dabu, kas ir katrā būtne iemiesotas.

Katrs dzimums attīsta aba veida vibrācijas: magnetiskās un elektriskās. Viena no viņām katrā dzimumā ir vājāka, otra spēcīgāka, un tā mīļojošo strāvas mēģina panākt izlidzināšanos. Pilnīga izlidzināšanās, apmierinājums un laime ir tikai tad panākama, kad abās pusēs vibrācijas ir pareizā sastāvā. Vīrietis noiet uz neceļiem tāpēc, ka viņa vājā pozitīvā puse caur vāju nodarbināšanu neizlidzinās. Sieviete iet atpakaļ tāpēc, ka viņa vājā negatīvā puse neatrod papildinājumu, un, pozitīvo daļu

no savas būtības viņa atdod vīrietim vienpusīgā milā. Bet sievietei pašai ir vajadzīga sava pozitīvā daļa. Lai pati varētu palikt nosvērta, viņa nedrīkst spēkus atdot citam.

Sieviete no dabas ir vairāk pozitīva un tikai nepazīdama darbojošos spēkus, tā padodas vīrieša iespaidam, kurš viņu nomāc. Tā viņa arī upurē vīrietim savu pozitīvo spēku un iedveš viņam ar to drosmi un spēku. Vīrietis caur to gūst pastiprinājumu savai kundziskai dabai, kas viņu noved pie vienpusības, pašapmānīšanās un beigās viņš izlieto savu upuri pašmīļīgiem mērķiem. Vienlīdzība starp abām pusēm var tikai tad tikt sasniegta, jā abi laulātie vienlīdzīgi saņem un atdod vibrācijas. Tādā gadījumā ķermenī notiek ideāla un pilnīga vibrāciju izmaiņa. Laulībā, lai viņā valdītu saskaņa, miers un laime, nedrīkst pārsvarā būt ne pozitīvas, ne negatīvas vibrācijas. Viņām vajaga darboties pilnīgi vienlīdzīgi. Arī saskaņā ar šo slēdzienu mums jāatzīst, ka miesīgā kopošanās pie laulības laimes nav vajadzīga. Arī bez viņas iestājas pilnīga to elektriski-magnetisku spēku izlīdzināšanās, kuņģa dzimuma organos ir sevišķi stipri un tāpēc ļoti viegli izmainās. To mēs drīz atzīsim, kad mācīsimies dzīvības sulu mūsu ķermenī izmantot un piemērot tīrās mīlas likumam.

Ja nu pie laimes un attīstības tikpat kā pie laulības laimes nav miesīga kopošanās vajadzīga, tad daba norāda mums, ka dzimuma orgāniem ir vēl cits uzdevums — radīt pēcnācējus, bet nekādā ziņā caur miesīgu kaislību apmierinājumu.

Kad dabas likums netiek ievērots un miesīga dzimumu satiksme tiek izlietota zemiem, nepareiziem

mērķiem, tad mēs no tam ciešam un kaš ir vēl ļaunāki, mūs u pēc nācēji cieš no tam. Nevarēdami savas kaislības savaldīt, atrodamies izvirtības stadijā, un mums nav vajadzīgā līdzsvara elektriski-magnetisko spēku izmaiņai, jo tas ir pirmais noteikums, lai radītu pilnīgus pēcnācējus. Ir noziegums kā no vīrieša tā no sievietes puses precēties, lai caur to tiktu pie izdevības apmierināt dzimumu kaislības, jeb atkal radīt pēcnācējus, ja viens no laulātiem ir slimš.

Tā radīti bērni nekad nebūs pilnīgi veseli un spēcīgi. Nevienam cilvēkam pēc dabas mūžīgiem likumiem nav tiesības izvēlēties sev slimīgu un vāju dzīves biedri un ar to radīt pēcnācējus. Tas runā pretīm dabai, kuŗa vienmēr cenšas pēc pilnības; darīt pretēju — nozīmē nepilnību uzturēt mūžīgi. Katra nepilnība ir padota iznīkšanai un tāpēc iznīkšanai un sabrukšanai ir padoti visi dzimumi, tautas un rasas, kuŗas nedara visu, lai radītu veselus un spēcīgus pēcnācējus.

Katrā mazvērtīgā radījumā ir slimības, nenovēlības, skaudības, mantkāribas, nemiēra dīgļi. Posts un kaš ir paša cilvēka nepilnības sekas, kam galvenais cēlonis ir atkal dzimuma dzīves panīkšana.

Ja kāda tauta atrodas šādos apstākļos, tad viņa arī neizbēgami ies bojā caur badu, slimībām, revoluciju un kašiem. Visas šīs mocības rada cilvēce pate ar isredzību un dabas likumu neievērošanu. Daba ir mūžīgi taisna, bet arī nežēlīga. Viņa noslauka visus mazvērtīgus radījumus ar slimībām, kašiem un atsvabina zemi no šīm bezdomu radītām būtnēm.

Kad iestājas šie nelaimīgie notikumi cilvēces attīstības gaitā, cieš visi, kam ir bērni.

Vieni seko saviem piederīgiem, bet otri saņem pārmetumus, ka viņi pielaiduši šādus apstākļus.

Bieži mācību par dzimuma pašsavaldīšanos notura par askezi, t. i., pilnīgu atsacīšanos no otrā dzimuma, bet tas nav vajadzīgs tam, kas pēc dabas likumiem prot īsto dzīves mākslu.

Atturēšanās no otra dzimuma pēc šīs mācības arī nemaz nav vajadzīga tīrai un tikumīgai dzīvei. Tikumība un tīrība ir dabas likumu ievērošana, kuŗa vienmēr dod veselību, skaistumu, jaunību un laimi visos dzīves apstākļos. Neviena nevar būt tikumīgs, kas necenšas un nerasniedz pilnību visās lietās. Pilnīga atturēšanās un novēršanās no otrā dzimuma nav dabas likums. Viņa cilvēkam tikai tad nāk par labu, ja viņš to dara uz zināmu laiku, kad apstākļi to prasa, bet tad vajadzīgs nolemto atturēšanos arī nopietni izturēt.

Ta tad mūsu dzimuma organu uzdevumi ir: radīt dzīvības sulas mūsu ķermeņa un gara attīstībai, un arī radīt pēcnācējus. Abi uzdevumi no mums prasa vislielāko uzmanību un pašsavaldīšanos.

Šo uzdevumu izpildīšana mums dod kā atmaksu pilnīgu laimes sajūtu un pilnīgus pēcnācējus.

Atbildība pret mūsu pēcnācējiem ir ļoti liela, bet atbildība pret mums pašiem ir vēl lielāka.

Mēs varam nākotnes pienākumus tikai tad izpildīt, ja tagātnē izpildam pienākumus pret mums pašiem. Virietim un sievietei vajaga piesavināties pašsavaldīšanos un savu dzīves veidu saskaņot ar dabas likumiem. Būt mēreniem ēšanā, izsargāties no iekaisumiem un rūgšanas mēģā un zarnās. Zarnas turēt tīras no bacīļiem, apzinīgi kopt elpošanu un ņemt saules vannas.

Viss šē augšā izteiktais ir vajadzīgs kā vīrietim, tā arī sievietei. Ari sieviete rada dzīves sulas, kuņas viņas ķermenim vajadzīgas tālākai attīstībai,

Nepietiek sievietei ar to, ka viņa nerada bērnus, lai savas dzīves sulas izlietotu ķermenim. Viņai tā pat kā vīrietim ir pilnīgi dzīves veids jāgroza un ķermenis jākopj, citādi dzīves sulas pārvēršas kaitīgās vielās. Ja laulātie ļaudis patiesām grib atgriesties uz laimi, jaunības un radošas darbības ceļu tad nav cita ceļa, kā tas, ko daba noteic caur vibrāciju likumu.

Ikdienas pārdomām.

Mums vajadzētu katru dienu nedaudz laika ziedot sevis pārbaudīšanai un labošanai, visu savu dienas darbību garā vēlreiz pārdomāt un atzīt savas kļūdas ar stingru apņemšanos savu maldīšanos izlabot, savus prātus un spēkus labāk kopā saņemt un mācīties pašsavaldīšanos.

* * *

Ja mēs no niekiem uztraucamies, paliekam dusmīgi, nikni un tiecamies uz atriebību, tad tā ir zīme, ka mēs ciešam no traucējumiem mūsu ķermenī un ka mūsu taisnīguma apziņa vēl nav attīstījusies līdz augstākai pakāpei. Naidis var tikai naidu radīt, netaisnība — netaisnību, jo mēs pļaujam to, ko esam sējuši.

* * *

Gudrs cilvēks ir vienmēr gatavs apsvērt savus paša trūkumus un kļūdas un savu saprātu pierādīt ar to, ka viņš savu nepilnīgo dabu mēģina vest pie pilnības caur savu trūkumu labošanu.

* * *

Novēro savas domas un dod viņām vienmēr tādu virzienu, kas ir domājošas būtnes cienīgas.

Valdi katrā laikā par savām jūtām, parašām un uzvešanos, lai tu vienmēr būtu patiesīgs.

* * *

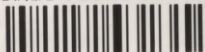
Nepietiek zināt, ka tikums ir, un viņu apbrīnot; mums vajaga viņu piesavināties un izrādīt. Nežēlojies nekad par spēku trūkumu to šķēršļu pārvarēšanai, kas ceļā stāv. Esi vienmēr drošsirdīgs un pašāvības pilns, tiecies neatlaidīgi pēc sava augstā mērķa, kaut arī tev nāktos pārvarēt vissmagākos pārbaudījumus.

10. ZEP. 1926

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTĒKA

0302058067